

[Oluf Pedersen.]

else af, hvad der er det afgørende. Det kan være nødvendigt at sikre de arbejdsløse Hjælp, men det vigtigste er, at der skabes Arbejdsmuligheder; og hvor Hjælpen modvirker, at der ydes Arbejde, er Hjælpen skadelig, ikke blot for Samfundet, men først og fremmest for Arbejderne selv.

Man har fra visse Sider karakteriseret de foreslaaede Ændringer som Partiet Venstres Værk, men der er jo altid nogle, der overdriver. Her er intet foreslaaet, som ikke har haft flersidig Tilslutning, og som ikke alle har tiltraadt. Naturligvis har Landbrugets Krav været fremsat, og Fagforeningerne var jo ogsaa repræsenteret. Svært har det været for os, der repræsenterer baade Arbejdere, Bønder og andre Borgere, uden anden Interesse end den, at der handles retsindigt mod alle. Opgaven er ikke mindre svær, fordi social Lovgivning er en Nødløvgivning, der aldrig kan blive helt retfærdig. Paa den ene Side har vi Folk som Hr. A. P. Møller — og nu hørte vi det ærede Medlem Hr. Jens Thomsem —, der fælder en haard Dom over den sociale Lovgivning og hævder, at den ødelægger Folkestyret, og som aabenbart altid skal være sure, selv om de selv sidder paa den grønne Gren. Og der er paa den anden Side Folk som Hr. Axel Olsen, der vel er Ophavsmand til de Resolutioner, der kalder øget offentlig Kontrol for gement. Jeg vil dog tro, at mellem disse Yderpunkter i Bedømmelsen af den sociale Lovgivning ligger Sandheden, og at det, der her er foreslaaet af Ændringer til Sociallovgivningen, ikke forringer den sociale Forsorg, men modvirker Misbrug og derfor burde finde Tilslutning fra alle Sider.

Med Hensyn til Enkelthederne i det foreliggende Forslag skal jeg om Arbejdskortene blot sige, at Ideen til disse Kort er i alt Fald ikke min, men jeg ved godt, at det er noget, der praktiseres bl. a. af Smedene og Havnearbejderne, og for de sidstes Vedkommende i alt Fald ogsaa med Lønopgivelse fra Arbejdsgiverne. Det blev foreslaaet i Udvalget at udvide Brugen af disse Arbejdskort til at omfatte alle time-, dag- og ugelønnede, og det synes jeg der er noget praktisk Grundlag for. Desværre har Ministeren foreslaaet, og for saa vidt Udvalget tilsluttet sig, at man ogsaa

skal have de maanedslønnede med. Men naar Ministeren i Fremsettelsestalen mener, at Administrationen bliver for omstændelig, saa kan jeg i alt Fald give Tilsagn om, at jeg vil være med til at lette denne Administration ved atter at begrænse Brugen af Arbejdskortene til de Steder, hvor man siger de er nødvendige. Man siger, at naar ikke Arbejdskortene faar det Omfang, som er foreslaaet, krænger det dem, der bliver tilbage. Jeg synes, det er en Betragtning, der er helt ved Siden af. Hvad saa med Smedene og Havnearbejderne? Jeg tror ikke, den højtærede Arbejdsminister har følt sig trykket, men snarere vel helt stolt, da han i sin Tid mødte med sit Arbejdskort hos Statsministeren, da han tiltraadte sin Stilling.

Værst synes jeg, Arbejdskortene er for Arbejdsgiveren, der jo skal opgøre, hvad Løn der er tjent. Man kan mene, at Arbejdskortene for alle er et Onde, men jeg tør i alt Fald ikke hævde, at de er et unødigt Onde, selv om Ordningen maaske nok kan faa en anden Form. Thi det kan ikke bestrides, at der har været Misbrug; i alt Fald har der været talt om Misbrug, og denne Tale om Misbrug kan de arbejdsløse mindst af alle være tjent med.

Naar det foreslaas, at de unge skal have en mindre Understøttelse end Forsørgerne, saa er dette ikke noget nyt; det staar i den gældende Lov, for saa vidt der udbetales Maksimalunderstøttelse, og det turde følge af sig selv, at det ogsaa gælder, naar der ydes en forholdsvis mindre Understøttelse. Jeg synes ogsaa, det er rimeligt og naturligt ud fra en Betragtning af, hvad det koster at leve. Naar man saa siger, at der betales samme Kontingent af de unge som af de andre, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at dette, at den unge skal betale samme Kontingent som de andre, er ikke et Krav, som Loven stiller. For Resten kan de, om de vil, sikre sig mere end $\frac{2}{3}$ Understøttelse, men de kan blot ikke faa Statstilskud til det.

Bestemmelsen om mindst et halvt Aars Arbejde for de unge i de sidste halvandet Aar for at kunne oppebære Understøttelse maa ses i Forbindelse med den Praksis, at den Tid, der er optaget af Sygdom, Militærtjeneste og Højskoleophold, tillægges ud over de halvandet Aar, ja, at